

אני רואה בו, ובעצמי, נציגים יפים של הספורט הערבי בארץ."

זאת נמלט ממכבי שפרעם. אך כל 90 הדקות שהוא עובר מדי שבת בין שחקני הליגה הבכירה — לא תמיד קלות או נעימות. גם זהו עובר את סידרת ההשפלות והקללות שהיו מנת-חלקו של טורק בתחילת הקאריירה שלו. אלה השפלות שהן לחס-חוקו של כדורגלן מצטיין, ההופך לאויב מס' 1 של שחקני הקבוצה היריבה. ציבור הכדורגלנים אינו ידוע בנימוסיו, ובטח לא על המיגרש. בשעת מאבק.

את הקללה "יא חתיכת ערבי מסריח, תחזור לכפר-קאסם" הוא נאלץ לבלוע ועל כך הוא מעיר, בקולו השקט והבוטח: "לכל שחקן יש כינויים על המיגרש. אני למשל, ערבי, אז בטח שישתמשו בוה כדי לקלל אותי. גם לעורך מכנס יש כינויים המיוחדים רק לו. לדעתי שחקן רגוע, שאוהב לשחק כדורגל, אינו מקשיב לקללות. לי זה נכנס מאוזן אחת ויוצא מהשנייה. אם שחקן ילך לריב עם הקהל, או עם השחקנים, הוא יצא מתמונת המישחק. זה עניין של 90 דקות, אחר-כך זה נגמר."

זאתי נחשב שחקן רגוע על המיגרש. למרות שתפקידו כחלוץ מאלץ אותו להתקיף ולא תמיד אפשר לעשות זאת בעדינות. מקטרגיו אומרים שמישחקו המתון עצור ומלאכותי, מפני שהוא פוחד שיריביו יתמקדו בו בקללות.

זאתי מחייך לשמע הטענה ואומר: "אני לא כאסחן ואני רגוע. זה הטבע שלי, גם בשפרעם לא הייתי כאסחן." כשמכירים את זהו ותופסים עד כמה הוא אוהב את מישחק הכדורגל, מבינים שהוא מוכן לבלוע ולאכול הכל, רק שיתנו לו לשחק.

מה הוא אוהב בכדורגל? "את רעש הקהל. את הרגשת הניצחון. אני מרגיש שאני שייך למישפחה אחת גדולה, מישפחת הכדורגל. אני מוכן להיות שם כל הזמן."

הם "אוהבים אותי!"

ישתו המרידה, עאליה בת ה-21, התרגלה לכך שבעלה נערך שעות רבות מהבית. למרות שמאז שהוא שייך לקומץ הנבחרים של הסגל הלאומי, הוא מרוויח יפה מהכדורגל, לא מוכן ארמלי לעזוב את מישרתו הישנה בסוכנות החלוקי-חילוף שבחיפה, מישרה שהוא החזיק בה שנים רבות, לפני שמישהו ידע מיהו.

הבוס שלו בסוכנות, עורך, מעיר עליו שזאתי הוא בריסמכא הכי גדול בארץ לחלוקי-חילוף של סובארן.

"שיקללו אותי!" למרות שמישחקו של זהו ארמלי על המיגרש נחשב מתון ואינו כאסח. זוכה החלוץ לקללות והשפלות. על הקריאות בנוסח "ערבי מלוכלך, תחזור

עורך לא חושש שזאתי יעזוב את המישרה לטובת הכדורגל: "כמו שזאתי לא מסוגל לעזוב את שפרעם לטובת קבוצה בכירה בתל-אביב, כך הוא לא מסוגל לעזוב את המישרה בסוכנות. כי זהו, מטבעו, אוהב לעבוד ואוהב

קבוצה בכירה יותר. הוא חותיר בגלל צעד זה הרבה שונאים בשפרעם, אך גם הרבה אוהדים הצוחלים לשמיים, כשהוא מצליח להבקיע שער במכבי חיפה."

"הלב שלי בשפרעם!" אחרי ריב עזב זהו את קבוצת נעוריו לטובת

לכפר-קאסם" אומר זהו: "מי שאוהב לשחק כדורגל, לא שומע את הקללות. לי זה נכנס מאוזן אחת ויוצא מהשנייה." בתצלום: זהו (בחולצת-הפסים) מול שחקני "מכבי תל-אביב" במישחק שמינית הגמר.

להיות עסוק, זהו רגיל לאמא שלו, לשכנים, למינהגים בשפרעם. עורך היה הראשון שניסה לשרך את ארמלי למכבי חיפה, עוד בשנת 1978. או ענו לו בחיפה: "לא, אנחנו לא זקוקים לחלוץ. אנחנו צריכים בלם אחורי." מכבי היתה זקוקה לפירסומים בעיתונים, כדי להבין שאחר כמו ארמלי חיוני בשורותיה. רק כעבור שלוש שנים החל המירוץ המשוגע של מכבי אחר ארמלי.

"לא אסלח!" הו:עיה עזליה את דעתה באמצעי-התיקשורת.

מכבי קיבלה לא רק את ארמלי, היא זכתה מן ההפקר גם במאות אוהדים חדשים שהתוספו ליציעיה, אוהדים שהביא ארמלי משפרעם. "בשפרעם" אומר זהו, "יש כאלה שאוהבים אותי ויש כאלה ששונאים אותי ומקנאים בי. אבל נשאר לי משהו משפרעם. האהבה של האוהדים. למרות שעובתי אותם, הם אוהבים אותי. מה זאת אומרת? הם יכולים לשבת במישחק בשפרעם ולהקשיב לשירים ושערים ברדיו ואפילו ששפרעם מובילה, הם לא שמחים כמו כשאני מבקיע גול במכבי חיפה."

זאתי מעריך שכ-1200 אוהדים מגיעים לכל מישחק בחיפה, וכמה מאות מלווים אותו לכל מקום אחר בארץ שם נערך מישחק בנוכחותו. בעיקר מלהיב את אוהדיו הווירוי שלו. הרגילים שלי בחיפה, והלב בשפרעם."

מאז שנישא לעאליה, יש לו גם תפנוקים. האשה הצעירה, שאינה עוברת מחוץ לבית, מותירה את כל שעוטיה הפנויות לבעלה. היא עושה